

gen med lige fra Begyndelsen og til Enden, som havde lidt, hvad vore Soldater lede i denne Krig, det kunde vi rolig indkalde, det var der ikke Noget, veien for, men Fireog-tredserne maae vi ikke røre ved. Vi vide jo Allesammen, at de Byrder, som man er vant til at bære, bærer man med forholdsviis Lethed, det er kun de nye, de wante Byrder, der trykke. Derfor er det ikke saa forunderligt, at en Lov, der kræver saa betydelige personlige Offre som Hærloven, at overhovedet et Væbningsystem som det, vi have indført, der netop berører paa Offre, bragte fra Individernes Side, medfører Byrder, som i Begyndelsen føles temmelig haardt. Men hvad gjør en saadan Byrde tung, og hvad kan bidrage til at lette den. Seg troer, at det, som vilde gjøre denne Byrde allertungest, vilde være det, at der ikke fulgtes en ganstke bestemt consequent Fremgangsmaade med Hensyn til Gjennemførelsen af en saadan Ordning. Det er det, som jeg troer er det Vigtigste og det, som meest vil bidrage til, at Befolkningen forsoner sig med de Byrder, som Hærloven nødvendigviis medfører, at Hærloven bliver gennemført med fuldstændig Consequents, ikke med Haardhed, ikke med Mangel paa Humanitet, men med fuldstændig Consequents og Bestemthed. Og er det af Vigtighed med Hensyn til Byrderne, saa er det sandelig ogsaa af største Vigtighed med Hensyn til alle militaire Forhold, at der følges en fast og bestemt og consequent Fremgangsmaade. En saadan troer jeg, at Krigsbestyrelsen har viist i de Aar, der ligge bagved os; jeg troer, at man har gennemført Hærloven med saa megen Humanitet, som Forholdene paa nogen Maade tillod, men altid med Bestemthed, Consequents og Retfærdighed. Havde det ikke været Tilfældet, vilde De have hørt Landet gjenlyde af Klager; det, som gjør en saadan Byrde tung, det er at see, at den bliver paalagt os med Vilkaarlighed, og den Fremgangsmaade, som foreslaaes her af et æret Mindretal, er Vilkaarlighed. Ifjor og iforsjor fulgte vi et Princip, men nu vilde vi følge et andet, fordi det convenerer os; det er Vilkaarlighed og det er stiftet til at fremkalde Utilfredshed, hvor den ikke allerede er. Kunne vi undgaae,

at der opkommer det Spørgsmaal: Med hvilken Ret have I da indkaldt os fra Aarene 1861, 1862 og 1863? Hvorfor indkaldte I os, naar I nu ikke indkalde Fireog-tredserne? Hvori ere Fireog-tredserne bedre? Er det, fordi de have bedre Talsmænd i Rigsdagen? Eller hvorfor gjøre I denne Forsjøl? Vi vilde ikke kunne svare Andet dertil, end at vi have indrømmet de militaire Hensyn saamegen Vægt i de foregaaende Aar, at vi have troet at burde indkalde til fuld Krigsstyrke, men taar tillægge vi de personlige Forhold en større Vægt end de militaire Forhold, og derved indkalde vi for enkelte Batailloner endog saa under 400 Mand. Det er de personlige Forhold, jeg mener ikke i indskrænket Forstand, men Hensyn til Individernes Liv, der her gjør sig gjældende, og er der Noget, der er stiftet til at undergrave Tilliden hos Befolkningen, Noget, der er stiftet til at vække en velbegrundet Utilfredshed, saa er det en saadan Vilkaarlighed i Fremgangsmaaden. Seg troer, at, naar Vælgere eller andre unge Mænd have henvendt sig til ærede Medlemmer og udtalt det Ønske for dem, at de vilde foranledige, at syvende Aargang ikke blev indkaldt, saa vilde det rigtige Svar have været: Det kunne vi ikke gjøre Noget ved, vi have vedtaget, at Afdelingerne skulle samles med fuld Krigsstyrke, og det maae vi holde ved, det er en Ting, der engang for Alle er afgjort. Seg kan jo godt forestille mig, hvorledes det kan gaae til, at en æret Rigsdagsmand kommer til at opstille et saadant Forslag og til med stor Styrke at forsægte det. Den forsigtige Folkerepræsentant vil jo ligeoverfor de Anmodninger, der rettes til ham, sige: Seg vil see, hvad jeg kan gjøre; men der er dem, der er mindre forsigtige og som sige: Ja det skal jeg nok skaffe Eder frie for, det skal jeg sørge for. Saaledes gaaer det til — vi ere jo Alle kun Menneffer. Men troe de ærede Medlemmer, at en Krigsminister ikke er langt vanskeligere stillet, ligeoverfor den Slags Fordring: Troe De, at der gaaer nogen Dag, uden at Krigsministeren bliver trykket fra den ene og den anden Side, at han skal tage Hensyn til dette eller hiint personlige Forhold? Troe De, at det er Noget, der kun